

ORATIO

EX HARVEII INSTITUTO

HABITA IN THEATRO

COLLEGII REGALIS

MEDICORUM LONDINENSIS,

OCTOB. 19. MDCCLXI,

A GEORGIO BAKER, M. D.

COLL. REGAL. MED. LOND. ET COLL. REGAL. CANTAB. SOC.

Calci Orationis accedit Commentarius quidam de JOANNE CAIO, Anatomiæ Conditore apud Noſtrates.

LONDINI,

Apud J. WHISTON & B. WHITE.

MDCCLXI.

VIRO PLURIMUM COLENDO,

COLLEGII MEDICORUM PRÆSIDI,

THOMÆ REEVE;

ET

SOCIIS EJUSDEM ORNATISSIMIS,

HAC ORATIONE,

IPSORUM JUSSU HABITA ET IN PUBLICUM EMISSA,

AMOREM SUUM ET OBSERVANTIAM

TESTARI VOLUIT

GEORGIUS BAKER.

ORATIO HARVEIANA.

SI qui ſunt, qui Oratores veſtros, in hac ſolenni ſua laudatione, de Re Medica gloriosius paulo prædicare, & magnifice magis quam vere ſolitos loqui arbitrentur, næ illi tum virtutes & merita veſtra parum habent perſpecta, tum etiam de antiquiſſimæ præſtantiſſimæque Artis auctoritate atque gloria perperam & maligne judicant. Si enim vilioris æſtimanda ſit Medicina, quod terminos quoſdam, a Natura ſibi, præfinitos, pudenter agnoſcat; ſi Medicis jure vitio vertendum, quod Artem exerceant mancam atque debilem, quæ conjectura nititur, & in opinionum levitate verſatur; valeant itaque omnes fere, quotquot honeſtas Artes Homini aut Fors objecerit, aut diu multumque meditando patiens extuderit labor. Probe norunt Sapientiæ omnis reconditioris conſulti, quam immenſum ſit illud, quam infinitum quod neſciunt; quot Re-

 giones

giones in omni reſtent Scientia aut omnino incognitæ, aut nondum ſatis exploratæ. Eas vero omnes, qua licet, diligenti ſtudio atque labore diſquirere, perluſtrare; in abditos rerum receſſus, Natura Duce, penetrare; Opes inde undique conquiſitas accumulare, congerere, & ad ſublevandam vitæ mortalis imbecillitatem ac miſeriam adhibere atque convertere; (id quod Anteceſſores veſtri ſumma cum laude ſua fecerunt, Voſque ipſi ſedulo facitis) id demum humano ingenio, ſolertiæ, induſtriæ, benevolentiæ palmarium, ea veſtra præcipua eſt laus. Suus autem Artique ipſi & vobis ſalvus conſtabit honos, ſi unicum appellem hodiernæ celebritatis Auctorem atque Patronum, Medicinæ omnis ſanioris Conditorem Statoremque HARVEIUM: Plurimum enim vobis, ex veſtra cum tanto Viro cognatione, & pretii & amplitudinis accreſcere, teſtor illa ejus de revolubili ſanguinis curſu atque recurſu præclara Reperta; Teſtor hanc, quam famæ ejus faventem adeſſe video, doctiſſimorum Hoſpitum frequentiam; Teſtor denique hos ipſos parietes, quibus ille decus & ſtabilitatem addidit, quos Ære ſuo amplificatos æternitati conſecravit, qui

laudibus

laudibus viciſſim Ejus honeſtiſſimis in æternum reſonabunt.

Bene quidem ac ſapienter, Auditores, apud Romanos in more poſitum fuit atque inſtitutum, ut Nobilis cujuſque familiæ imagines in ipſo Domus atrio collocatæ proſtarent; ea nimirum mente atque conſilio, ut Virtus, domeſticis commendata exemplis, tum majorem amorem excitaret ſui, tum Poſteritati etiam admoveret acriores quoſdam aculeos ad imitandum. Noſtrum eſt hodie, non ingenii, non eloquentiæ inceptum, ſed Officii, ſed Pietatis, Nobiliſſimæ Familiæ veſtræ tanquam imagines ob oculos proponere: Neque ſane verendum, ne commemoratio hæc quaſi exprobratio aliqua haberi poſſit, cum apud Eos prolaturus ſim, qui & alieno fulgore ſplendent, & ſuo; qui, etſi ab iis originem ducant, de quibus vel degenerare aliquatenus liceret, incolumi gloria, eorum tamen veſtigia abunde implent, & laudes ſibi traditas cumulate reponunt.

Atque ut inde dicendo proficiſcamur, unde oritur Nobilitatis veſtræ principium, Ecquis uſquam

quam eſt in univerſa Medicorum Gente, quin Virum illum, cujus conſiliis, ſapientia, legibus hanc optime & conſtitutam & moratam eſſe Civitatem gloriamur, tanquam aliquem Medicinæ præſidentem Deum, ſuſpicere ſoleat ac venerari? Ecquis, qui ſinceris Scientiæ Cognitioniſque fontibus vel prima labra admovit, quin ex animo honoratum LINACRI nomen ſalutare geſtiat, & reviviſcentium ſimul literarum auſpicia ſibi gratulari? Contemplemini enim animo, natum ante LINACRUM, ſacra illa Doctrinæ omnis Lux quam aut prorſus jaceret extincta, aut, ſi crepuſcula quædam, maligna illa atque incerta, & quaſi ſubluſtrem caliginem hinc inde ſpargeret. Recognoſcite Eccleſiam adeo non, quod decuit, antiqua Sapientia venerabilem, ut ne erubeſceret illa quidem Sapientiam omnino omnem neſcire ſimul & contemnere. Academiam videtis adeo ſui diſſimilem, ut Athenas profecto aliquis ipſis in Athenis fruſtra quæſiverit. Pro Scientia philoſophandi, quæ principatum ibi quendam jure ſuo obtinet, dominabantur Monſtra viſu fœda, Error, Ignorantia, & Somnus. Si quid in Medicina noſtra certi eſſet & explorati, id omne a Græco quidem

quidem fonte deductum, at in arescentes Arabum rivulos dispertitum, non, nisi ex lutulentis eorum versionibus, cum nausea quadam tollendum erat atque hauriendum. Jacebat Ars, Vitæ humanæ Præses, horrida & inculta, & tanquam sordidissimus aliquis atque illiberalis quæstus, ad tabernas & Officinas amandabatur; nec cuiquam, Medicum se professuro, aliud datum erat negotii, nisi ut fieret bene & gnaviter impudens.

Quæ cum ita essent, an fortunam LINACRI miseram ac miserandam putem, eo quod domi non haberet unde disceret; an felicem eum potius prædicem, cui contigit ea foris didicisse, quæ possent & ipsum Patriæ, & Patriam terrarum Orbi commendare; cui contigit quicquid Florentia, quicquid Roma literarum aluit, (fuit autem tum temporis Italia Græcarum Artium plenissima) in Academiæ suæ sinum secum deportare, & inter suos auctiora atque uberiora depromere Transalpinæ eruditionis miracula? Si placuit de suo aliquod dare (dedit autem quam gravissima) venustus fuit, elegans, copiosus, ut nihil supra: Si Græcos vertere, fidus satis, sed

nec aridus Interpres; neque enim formam modo effigiemque adumbravit, sed succum ipsum sanguinemque transfudit, & spiritu quodam suo instinctos animavit. Tam singulari interea modestia fuit, ut scripta sua quæcunque non nisi timide & dubitanter, ac fere coactus prece emitteret; tam limato judicio, ut, qui aliis abunde placuit, soli non placeret sibi; & quanti esset LINACRUS, Neminem nisi ipsum lateret.

Jam vero ex vita umbratili evocatus in solem atque pulverem, totum se atque intimum excussit, & in communem vitæ commoditatem operam suam omnem & facultates strenue contulit. Cum uni Viro, summo merito suo, duplex simul demandaretur Provincia, ille utrique egregie satisfecit; nec prudentissimum Regem * pœnituit unquam aut tali Magistro Filium erudiendum, aut Medico curandum se commisisse.

Sed, in hoc studiorum & gloriæ curriculo, nulla res magis Viro illi præstantissimo in votis fuit, quam ut Medicina suis se tandem sordibus & inhumanitate exueret, & se quoque dignam fingeret,

* HEN. VII.

fingeret, quæ liberalium Virorum cultu & consuetudine uteretur. Campum ibi proſpexit latiſſime patentem, in quo poſſet liberius excurrere virtus ſua, & benevolentia ad quamplurimos pertinere. Vehementer illi doluit Inſcitiam & Audaciam, nulla lege coercitam, in vitas Hominum tam impune graſſari: Doluit Civium ſalutem in extremo diſcrimine verſari, quos & morbi ſimul vexarent, & remedia. Itaque Arti afflictæ fidem ſuam dexteramque porrexit; inopem recreavit; & e fero vitæ genere in hunc Societatis ſplendorem, & in amiciſſimam conſiliorum ſtudiorumque conjunctionem vindicavit. Videre videor, qua ille animi benignitate apud parvulum Senatum ſuum leges, judicia, jura deſcriberet: Quo gaudio malas ſuas Artes, tanquam mucrones cervicibus Hominum intentatos, Empiricis extorqueret: Quam lætus in poſterum proſpiceret, animo jam tum præſentiens, jacta a ſe fundamenta in quantum excretura eſſent ædificii, quantam ad amplitudinem perventura.

Vos autem, quos Civitate ſua donari voluit LINACRUS, hæc vehementer velim in memoria

 habeatis

habeatis impreſſa, atque etiam inſculpta penitiſſime: Inter Eos, qui humaniores huc literas importaverint, Principem fuiſſe Medicum: Medicum Eum fuiſſe, qui & ſinceram Latini ſermonis integritatem, & quicquid eſt Atticæ elegantiæ in Britanniam, agreſtem adhuc & inhumanam, tranſtulerit: Medicum Majores veſtros & Philoſophiam docuiſſe & Grammaticam; quarum altera utique ut recte ſentiamus facit, altera ut id, quod recte ſentimus, pure & polite eloquamur: Medicinam denique, una cum literis renatam, paribus auſpiciis, ſub eodem Auctore effloruiſſe, cum iiſdem una jugiter excolendam, nec, niſi cum illis ſimul, unquam interituram.

Quod felix fauſtumque fuit huic Civitati, LINACRO jam ſtatione mortali defuncto non defuit Succeſſor, ad ipſius ille exemplar egregie compoſitus, alterum ille Medicinæ Lumen, Spes altera ſurgentis Reip. JOANNES CAIUS. Huic illa ſe in manum lubenter tradidit Amico, Tutori, Patri. Accepit ille, acceptam ſervaturus; &, in hoc graviſſimo munere explendo, omnia ſua conſilia, dicta, facta, mentem denique omnem animumque defixit. Fuit illi Viro admirabilis Natura, exquiſita eruditio,

eruditio, in linguarum perceptione ſumma facilitas, magna rerum cognitio & comprehenſio. Materiem idem ſuam variam ac multiplicem quam ſcienter explicuit, quam copioſe, ornateque illuſtravit! Qualis fuerit & medendi Artifex, teſtis eſt gravis illa Anglis Hominibus, & vix Athenienſi ipſa mitior Peſtilentia, cujus vi fere ineluctabili Ægrotantes intra paucas horas collabefacti conciderent, ſpiritumque extremum exhaurirent. Difficillimo hoc tempore, Unus ille potuit & morbi proprietatem dignoſcere, & excogitare remedia; Uſuque illud HIPPOCRATICUM confirmavit, in febribus ſavendum eſſe ſemper Naturæ, contra haud impune nitendum.

Quin & illud etiam CAII laudibus apponendum eſſe jure video, quod ANATOMIAM, cui operam dederat apud ITALOS haud ſane inſtrenuam, REALDO COLUMBO familiari uſus, Socio laborum ac Contubernali ANDREA VESALIO, Princeps ille in hanc Regionem invexerit, Princeps hæc fundamenta jecerit rationalis Medicinæ, & ad Naturæ veritatem accommodatæ. Memorabile profecto inceptum, & veſtra & omnium

omnium prædicatione dignum maxume! Quid enim vel illi, qui medicamentis, vel qui manu curat, prius antiquiusve esse debet, quam ut probe cognitum habeat, quibus ex principiis Corpora nostra sint; quinam sit Partium positus, ordo, figura; quo fœdere, quo nexu inter se cohæreant, quibus commissuris conglutinentur; & ut exinde, quantum potest, quid sit morbus, quid sanitas investiget? Quid porro Philosopho dignius, quam Hominem; quid Homine, quam seipsum contemplari?

Talis cum hic fuerit, sumite Vos superbiam, quod totus esset vester; quod de vobis totos dies atque noctes cogitaret, nec a vestris unquam commodis disjungi se pateretur. Quid enim? An periclitabatur fama vestra, languescebat auctoritas? Erexit eam, excitavit, in integrum restituit CAIUS. An inita sunt contra statum hujusce Civitatis Improborum consilia? Causam Ille vestram constanter & animose peroravit; licentiam involandi in aliena refrenavit; effecitque ut Ars sua non nisi Artificum manibus contrectaretur.

Quonam

Quonam autem malo fato fieri dicam, ut haud unquam desint, qui messi vestræ falcem audeant immittere? Unde fieri, ut indies serpat latius & propagetur consuetudo hæc mala & quasi contagio medicandi? An invidendum esse vobis videtur, eo quod doloribus miseriisque Mortalium interesse vestra vos voluerit fortuna? Non inaudita quidem hæc est querela; non novum id aucupium. Questus est jam olim, literatissimus Vir, * GALENUS, brevius ad famam iter, quam per moras literarum, patuisse. At in Civitate bene morata, qua Legibus cautum sit, ne quis rebus sacris temere se immisceat; ne Jura, nisi Jurisperitus, respondeat; cum dolore quodam indignandum videtur, Rudes quoslibet & Indoctos vitæ necisque Civium sponte sua sibi arbitrium arripere, &, ut cum † PLINIO verissime loquar, "animas Hominum negotiari."

CAIO

* Ἐι γαρ ὀυτε γεωμετριας, ὀυτε ἀστρονομιας, ὀυτε διαλεκτικης, ὀυτε μουσικης, ὀυτε ἀλλου τινος μαθηματος των καλων ὁι μελλοντες Ἰατροι γενησεσθαι δεονται, καθαπερ ὁ γενναιοτατος ἐπηγγειλατο Θεσσαλος, ἀλλ᾽ ὀυδε μακρας ἐμπειριας Χρηζουσι, και συνηθειας των ἐργων της τεχνης, ἑτοιμόν ἠδη προσιεναι παντι γενησομενῳ ῥαδιως Ἰατρῳ. Δια τουτο και Σκυτοτομοι, και Τεκτονες, και Βαφεις, και Καλχεις ἐπιπηδωσιν ἠδη τοις ἐργοις της Ἰατρικης, τας ἀρχαιας ἁυτων ἀπολιποντες τεχνας. GALENI μεθοδου Θεραπευτικης Lib. i. Cap. i.

† Vide C. PLINII Secundi Nat. Hist. L. xxix. C. i.

Caio itaque noſtro quis eſt tantus honor, qui non debeatur? Probe intellexit ille, Medicinæ, ſicut aliarum Artium, Procreatricem eſſe unicam Philoſophiam: Artis ſuæ ſtudium reconditis in diſciplinis verſari novit, & multiplici varietate Scientiæ, a vulgi ſenſu remotiſſimæ: in qua, ſine literis, raro aliquem aſſequi poſſe, nunquam diu tueri conſpicuum & eminentem locum. Voluit ille Medicum nullius fore ornamenti expertem, ſed in omni parte humanitatis abſolutiſſimum; nihilque apud animum carius habuit, quam ut in hoc clariſſimo domicilio ſui ſimiles nunquam deeſſent. Cantabrigia itaque noſtra nullo magis unquam, quam Caio, aut Alumno ſe jactat, aut Fundatore. Et tempus quidem maturius quam res deficeret, ſi omnes, quotquot in illa ejus domo fundamenta ſua poſuerint medicinalis gloriæ, ſingillatim recenſeremus. Deficeret vero pietas ipſa, ſi illum Virum taciti prætervehheremur, cujus exſuperantia ingenii, & divina de Rep. noſtra, deque univerſo Genere Humano merita & Domum Caii, & hanc ipſam immortali nomine donaverint.

Etenim ibi adolescentiam altioribus Philosophiæ studiis exercuit HARVEIUS: Ibi animum acrem illum vegetumque discendo aluit, cogitando dilatavit, & Naturæ contemplatione valentissimum ad Medicinam tandem traduxit, eique excolendæ se totum devovit. Hic est ille Vir, quem viderunt vestri Majores universam Hominis fabricationem oculis subjicere, ordinemque & necessitudinem rerum, & admirandam SUPREMI OPIFICIS rationem ac mentem per omnem animalem machinam persequi; Quem audierunt grande illud de motu sanguinis effatum enunciare, novitate rei insigne, dignitate æternum; opinionibusque commentitiis, & temeritati conjecturæ Naturam ipsam opponere, & certam experimentorum fidem. Et pudet & piget memorare, quot insanientis sapientiæ somnia, tum veritati, tum ipsis sibi repugnantia, temere effutiverit GALENUS de hac quæstione: Quem tamen & Græci deinceps & Arabes patienter nimis sunt mirati; quasi profecto quicquid ille peperisset Monstrorum decrevissent tollere. Proh tempora vere tenebricosa, & inauspicata literis, cum a sententia Magistri vel transversum un-

guem difcedere læfæ majeftatis crimen haberetur; cum Homines non modo fervitutem fervirent, fed catenas etiam amplecterentur! Tandem autem aliquando, * Signum efferente SERVETO illo VILLANOVANO (quem fane Sapientem appellaffem,

* Vir literis haud mediocriter imbutus, MALCOLM FLEMYNG, M. D. in libro fuo Anglice fcripto, cui titulus eft *An Introduction to Phyfiology*, quædam citat ex Libro vi. Cap. xv. ANDREÆ VESALII, de Corporis humani fabrica, ex quibus fibi perfuafum habet, VESALIUM hoc nobile inventum, Principem Hominum delibaffe, palmamque aliis omnibus præripuiffe. Argumentum, quo hoc adftruit, hujufmodi eft, quod MICHAEL SERVETUS, cui foli cum VESALIO certamen effe poteft, fuam Chriftianifmi Reftitutionem non, nifi decem integris annis elapfis, ediderit, poftquam VESALII liber in publicum exiiffet. Sed, temporum rationibus rite fubductis, liquido patebit, VESALIUM potius ex SERVETO, quam hunc ex illo, hæc omnia, de quibus fit quæftio, excerpfiffe. Opus illud VESALII primo editum fuit Bafileæ, A. 1543. In hac editione (quantum Ego fcio) ne verbum quidem eft, unde liceat conjectare, ei tum temporis vel tantillum de vero fanguinis motu fuboluiffe. Hoc faltem certiffimum eft, ea, quæ ab Erudito Medico citantur, omnino hic deeffe omnia. SERVETUS autem opus fuum (quod nunc paucorum manibus teritur) malis avibus emifit A. 1552, aut 1553, & morte mulctatus eft Genevæ, A. 1553, graviter eum accufante CALVINO, quod contra fanctum de Trinitate dogma aufus effet fcribere. Secunda VESALII editio anno demum 1555, nec prius, in lucem prodiit; & tum primum adjecta funt illa, de quibus agimus. Videtur itaque doctiffimus Vir in errorem hunc levem, præ inopia primarum VESALII editionum, incidiffe.

Quonam fato evenerit, ut SERVETUS rebus fe facris tam imprudenter implicuerit, haud noftrum eft difquirere. Ineunte certe adolefcentia, Juris Romani fcientiam coluit; fed eum jam tum invaferat rerum, ad Fidem fpectantium, novandarum ftudium. Paulo poft LUTETIÆ PARISIORUM ad Medicinam fe adplicuit, eodemque fere tempore, & fub eodem Profeffore, quo VESALIUS, fcilicet JOANNE GUINTERIO ANDERNACO, Anatomiam fedulo exercuit. Profeffor ille, in Epiftola nuncupatoria, Anatomicis fuis inftitutionibus præmiffa, Bafileæ,

appellaſſem, ſi ſic omina feciſſet) cæperunt Medici, per intervalla temporum, argumentum altius excutere, & Veritatem fere e veſtigio ſubſequi: Quorum quidem illa e conſpectu nec deliteſcere omnino voluit, nec tamen omnis conſpici; ut enim id, quod res revera erat, eloquar, haud profecto intellexiſſe videntur ii Homines quantum ipſi intelligerent. Totum itaque hoc, quod certe maximum eſt, gloriæ, totum

Baſileæ A. 1539 in quarto editis, VESALIUM SERVETUMQUE (juxta morem eorum temporum VILLANOVANUM ex Urbe Patria nominatum) ſimul laudat. Loquens enim de Confectionibus adminiſtratis, quibus ditaverat, caſtigatioremque reddiderat hanc operis ſui editionem, hæc adjicit.

"Qua in re, non admodum ſane facili, Auxiliarios habui, primum ANDREAM VESALIUM, Juvenem mehercules in Anatomis diligentiſſimum, purioriſque Medicinæ Profeſſorem non pœnitendum. Poſt hunc MICHAEL VILLANOVANUS familiariter mihi in Confectionibus adhibitus fuit, Vir omni literarum genere ornatiſſimus, in GALENI doctrina vix ulli ſecundus. Horum duorum, qui tum me GALENUM profitentem audire voluerunt, præſidio atque opera, tum artuum, tum aliarum partium exteriorum Muſculos omnes, Venas, Arterias, & Nervos in ipſis corporibus examinavi, Studioſiſque oſtendi."

Hæc ea mente exſcripſi, ut pateat, SERVETUM, utcunque delirus fuerit, cum, ut ipſe de ſe loquitur, Evangelizaret, in Anatomia tamen primas tenuiſſe; nec oportere miri aliquod videri, ſi decantata illa Sanguinis per Pulmonem tranſeuntis deſcriptio ex tanti Viri calamo profluxerit. Si enim laudes eas, quibus utrumque Diſcipulum ſuum ornavit GUINTERIUS, perpendamus, annon veri videtur ſimile, Profeſſorem illum parem certe vel majorem quidem de SERVETO, quam de VESALIO ipſo, ſpem concepiſſe? Profecto vis illa animi tam vivida, tam libera & erecta, & impatiens Magiſtri, niſi ad aliena ſe prave & perverſe detorſiſſet, quid non luminis Literato Orbi affudiſſet!

tum occupavit HARVEIUS ſine Socio, & ſine Rivali; atque etiam Invidiam domuiſſe, quod paucis quidem ante mortem contigerat, ipſi contigit viventi atque ſentienti, & apud exteros pariter & ſuos. Fruſtra enim fuit Adverſantibus quibuſcunque contra Veritatem inſurgere tantis rationum momentis ratam atque ſtabilitam; fruſtra ſtrepere, & obtrectare, & Britanno Homini invidere gloriam, quam nec HIPPOCRATEM præoccupaſſe, nec PLATONEM, neque ipſum, quem prædicant, Scientiarum omnium Artiumque Principem HOMERUM, obſcura ſua diligentia utcunque abuſi, probatum dare potuerunt.

Atque hic mihi honoris cauſa excitandus videtur bonus ille Senex, quo nuperrime orbata eſt Eccleſia & Philoſophia; quem ſane ſolum cum HARVEIO & vitæ integritate, & Inventorum, ad ſalutem Hominum conſervandam accommodatorum, Utilitate, componere auſim. Licebit enim Viri laudes, de Medicina optime meriti, coram Medicis, in tranſcurſu delibare: Licebit etiam alienum ordinibus veſtrorum Principum adſcribere,

adſcribere, qui ſane nihil unquam a ſe alienum duceret, quod veſtris commodis inſerviret: Licebit denique Eum oratione complecti, qui caritate benevolentiæ ſuæ & Vos & Omnes Homines complecteretur. Egregium eſt quiddam ſcilicet in Duobus hiſce, HARVEIO atque HALESIO, quantum inſtar eluceat, quæ quaſi cognatio & neceſſitudo Virtutum; ſive ingenii indolem contemplemur, ſeu rationem ſtudiorum, ſeu ſingulares illas animi dotes, manſuetudinem loquor, humanitatem, modeſtiam; tum demiſſam illam SUPREMI NUMINIS reverentiam, & pietatem. Eadem utrique via munita eſt, idem curſus ad gloriam. In laboribus ſuſcipiendis eadem utriuſque mens; ſimilis in experiundo patientia; par veri falſique dijudicandi acumen. Utrique pariter ſanctum fuit atque decretum, experimenta teſtes eſſe in omni re incorruptiſſimos; Naturæ arcana ipſam optime interpretari Naturam; & illud, ex veteri Porticu derivatum, & in omnem omnis Scientiæ Familiam protinus derivandum, "Sapientem nihil opinari."

Patefacto tandem hoc circumagendi ſanguinis miraculo, videtur quidem Medicina emerſiſſe jam e vadis, & ſcopulos eſſe prætervecta. Etenim quanto exactior dehinc facta eſt cauſarum, morbos continentium, notitia! Quanto certiora Medentium conſilia! Sed quid Ego autem hæc pluribus, quæ ingerit vobis atque inculcat quotidiana medendi exercitatio?

Harveium proxime ſubſecutus eſt, qui & ad laudem fere Harveianam adſurgebat, experientiſſimus Vir, Sydenhamus; quem ad famam Artis illuſtrem & pervagatam Natura egregie peperit, excoluit Diſciplina, Uſus exercuit. Ad Provinciam ille, quam nactus eſt, ornandam, mentem contulit caſtam atque ſinceram, nullis opinionibus præoccupatam, Magiſtro nulli emancipatam. Conjectare & hariolari, in omni Sapientiæ parte, Viro Philoſopho indecorum eſſe exiſtimavit; in ea autem, quæ ad Medicinam pertinet, qua Civium de vita ac ſanguine agatur, etiam inhumanum. Curſum itaque fortiter auſus eſt deflectere a pervolgata Medicorum via, nec alia premere, niſi illa, quæ nec fallere nec falli

poſſunt,

poſſunt, Naturæ inquam & VERULAMII illius ſui, veſtigia. Cum rite ſibi perſuaſum haberet veram medendi Artem, non in incerta aliqua, quam vocant, Theoria, ſed in diuturna & accurata morborum ipſorum obſervatione contineri unice atque conſtare, eorum ille ſpeciem indolemque, varietates ac diſcrimina, decurſum exitumque; tum ſua etiam in medendo conſilia & rationes, errores & lapſus, ſucceſſus & triumphos ſuos deſcripſit ita atque definivit, ut omnia, tanquam præſentia, oculis cernere, nec tam hiſtorias legere, quam intereſſe curationibus, & Ægrotantium rebus ipſi conſulere videamur. Atque honeſto huic operi adhæreſcentem, non otium eum a labore reclinavit, non repreſſit obtrectatio, non valetudo adverſa avocavit, non ipſa ingraveſcens retardavit ſenectus: Sed, quod de PLATONE traditum accepimus, qui ſcribens mortuus eſt, quodque raræ eſt & invidendæ felicitatis, idem ei & vivendi contigit & philoſophandi terminus.

His Duumviris, Medicinæ veræ Inſtauratoribus, accenſere licebit Medicum adprime eruditum,

tum, OXONII ſui delicias & decus, JOANNEM FREIND. Cujus quidem Viri quoties inſpicere lubet in indolem, & labores, & ſtudia, annon exemplum, in illuſtri poſitum monumento, intuemur, qualem oporteat eſſe Medicum, qui affectet aliquod ultra mediocre & quotidianum? Fuit illi ingenium acre & excelſum; multiplex, verſatile, varium. Tanti ſub ipſa adoleſcentia, tam admirabiles ab Eo in ſtudiis progreſſus facti ſunt; infinita Scientiarum pœne omnium materies tam avide, & toto, quod aiunt, pectore devorata, ut non ille diſcere, ſed reminiſci, non excurrere videretur, ſed evolare ad omnem literaturæ excellentiam. Duram & aſperam tactu Philoſophiam ſolus fere tractare potuit, nec tamen elegantiæ ſuæ valedicere; & ſimul ei & diſerto eſſe licuit, & Muſas ſeveriores colere. Ad rem vero medicinalem illuſtrandam non tam alienis inſtitutis, quam propria Naturæ vi; non tam rudimentis Artium, quam Uſu; non tam diſcendo, quam agendo atque experiundo, totus abreptus eſt. Neque tamen in ultimis Ejus laudibus ponendum cenſeo, quod tam ardenti flagraverit ſtudio ea omnia verſandi atque ediſcendi,

quæ

quæ Antiqui literis mandarunt, Viri & arte & facundia insignes, quique miram in scriptis possident tam medendi quam scribendi salubritatem. Et quidem si apud Medicos alicujus pretii habeantur, quæ habentur certe maximi, in observando acumen & diligentia, in providendo consilium, in communicando fides, profecto aut apud Veteres est, aut nusquam est quod quærimus. Etsi enim diffitendum neutiquam sit, plurima, a Veteribus prave intellecta, Diem castigasse; etsi vel prædicandum sit, plurima, ab iis prorsus ignorata, in lucem usus que vestros Diem protulisse; Ea tamen Eorum merita sunt, ut raro Vir magnus quisquam extiterit, nisi quem hæc studia oblectarint, hæc ornaverit Sapientia, hi Magistri docuerint.

Et hujus quidem Viri desiderio, a cursu suo & incremento gloriæ tam acerba morte avulsi, quis fuisset modus, nisi lenimenti aliquod attulisset Superstitum splendor & amplitudo? Quorum e numero vel præcipue evocandus esse videtur, in quo tot extare video & eminere virtutes, PELLETTUS ille vester. Ecquis enim Ho-

minum illuſtrius unquam documentum edidit, quid poſſet optima indoles optimarum diſciplinarum cultu expolita? Ecquis a natura & moribus magis habilis ad promerendam omnium voluntatem? Quam non obſtabat illi, quo minus Homo humaniſſimus & eſſet & haberetur, quod eſſet aliis eruditior! Fuit in vultu, in ſermonibus, in univerſa denique vita Simplex, Apertus, Affabilis; opum Contemptor; Recti tenax; & vel eo nomine præponendus aliis, quod ſe nemini præponeret. Neque me abſtineo, ut non & felicitatem ejus collaudem, qui, pro vita inquieta noſtra atque exercita, dies ſuos placide leniterque in tranquillitatem tranſdederit, tam ingenio ductus ad otium, cum literis, amplexandum, quam a Fortuna, ut amplecti poſſet, inſtructus.

Sed de illo ſummo Viro nefas ſit prædicare, niſi comitem adjungam ſimul PLUMPTREUM etiam ſuum, cum viventes Eos tam arcta inter ſe conjunxerit & ſtudiorum & officiorum neceſſitudo. Atque hunc quidem vel ad invidiam, pœne dixerim, aliarum Gentium, hæc terra eduxit, domeſtica informavit diſciplina: Etenim inſtar

omnium

omnium fere laudum esse puto, ALMÆ MATRIS vicem apud Exteros ita Juvenem Eum implevisse, ut pateret omnibus quanto illi esset ornamento, quantum ab illa ipse fuerit adornatus. Meministis ipsi, quam varia ille abundaret doctrina; quo ingenio floreret; quam splendide amplissimum apud Vos magistratum gereret; ut omni studio, gratia, auctoritate incumberet ad hanc tuendam Remp. Nec minori sane cura & diligentia Medicinæ ipsius cultui & castitati prospexit; qui Pharmacopoeiæ nostræ corrigendæ tam sedulo invigilaverit, inconditasque medicamentorum farragines, & inexplicabiles mixturas tam prudenti delectu, tam eleganti simplicitate temperaverit. Idem pariter in vita constans veritatis non fucatæ Cultor, & Inimicus fraudis; in circulis, in congressionibus Familiarium festivus, dulcis, urbanus, non, nisi apud Ægros, se professus Medicum. Neque enim oportere visum est supercilium, & rugas, & senectutem induere; nec dissociabiles esse res judicavit jucunditatem & sapientiam. Felicem illum ingenii, qui seria sua, quasi aliud agens & ludibundus expedire potuit, & ne ludebat qui-

 dem,

dem, ut non in Eo ſimul neſcio quid egregii & excellentis eluceſceret!

Nec deerit, inter horum laudes, JURINO etiam aliquod & loci & gloriæ; quem, credo, non pœnituit, cæteris Academiæ diſciplinis ſatis imbutum, perfectam inſuper Geometriæ ſcientiam ex uberrimis ejus fontibus affluentius hauſiſſe, & in rebus Phyſicis inclareſcere potuiſſe, vivente etiam atque regnante Phyſicorum Principe NEWTONO. Tali inſtructus apparatu, cum ad Medicinam tractandam acceſſiſſet, ſpinas eas & aſperitates, quibus omnis fere obſtructa eſt cognitio, facile ſuperavit Victor; &, certiora figens veſtigia, feſtinavit impiger ad ſummam in re medica præſtantiam. Magna mihi eſt copia memorandi plurima tum Doctrinæ Ejus multiplicis monumenta, tum Pietatis in HANC DOMUM præclara edita indicia. Sed illa nota, dicta, pervolgata ſunt omnia. Id vero, quod Ego Illi palmarium deputo, Inſitivarum dico Variolarum artificium, Ejus potiſſimum experimentis & auctoritate confirmatum, iniquiſſimus eſſem, ſi præterirem. Quod ſane cum tam felici exitu fortuna-

verit

verit DEUS; cum, ejus ope, frequentiſſima mortis janua obſtrui fere & obſignari videatur, num dubitabimus adhuc Mortales, an hoc tantum boni, quod divinitus oblatum eſt & datum, ad conſervandos Homines, & amplificandam DEI gloriam certatim conferamus? Crediderim equidem nullam fore in terris Regionem, Artium modo & Humanitatis commercio aliquo expolitam, apud quam illius artificii uſus non ſit invaliturus. At in * Urbe, ubi melioribus nuper auſpiciis caput ſuum efferre altius, & paulo ſubtilius agitari cæpit Medicina; at in Academia, ſtudiis ingenuarum Artium florente, Profeſſorem aliquem eſſe, qui nobile illud Inventum convellere argumentis ſtudeat, & ex Cathedra interdictum denuntiare, id ſane & doleo & demiror. Næ ille, male feriatus, magno conatu magnas quod aiunt nugas; qui Ea, quæ Vos tam certa experiundo feciſtis, cavillationibus ſuis incerta facere contenderit, & Veritati ipſi ſtabili atque æternæ bellum

* Vide Quæſtiones ſæpius motas ſuper methodo inoculandi Variolas ab ANTONIO DE HAEN, Sacræ Cæſareæ Majeſtatis Conſil. Aulico, Med. Pract. in Alma & Antiquiſſima Univerſitate Vindobonenſi Prof. Prim. Vindobonæ MDCCLVII.

bellum importunum temere & inconſulte indixerit.

Orationi jam cumulus accedat, & fas ſit tandem ad tuarum laudum altitudinem & ſublimitatem conſurgere, Conſummatiſſime Vir, RICARDE MEAD: Quanquam de Te nihil fere quidpiam ita dici honorifice poſſit, quin id Virtus præcurrat tua. Defloreſcente jam RADCLIVIO noſtro, Regno Medico potitus es: Cujus quidem Hominis, dubium eſt an fortunam & felicitatem mirer magis, cui licuit in Principatum Medicinæ alium quemvis ſibi ſubrogare, an ſagacitatem magis & providentiam, quæ tum in illo præcipue eluxerunt, cum de Te tanta & tam præclara judicia faceret, cum Te gloriæ ſuæ Hæredem ſcriberet. Fuit autem Tibi admirabilis quædam ad medendum Natura, diligentia ſingularis, obſervatio rerum & inquiſitio ad anxietatem uſque curioſa. Nemo Te, in rebus Ægrotantium dubiis, præſentiori unquam eſt animo uſus; Nemo, per acuta morborum, aut in agendo promptior, aut in judicando perſpicacior, aut in arripienda occaſione opportunior. Fuit & facilitas rara in

ſcientia

ſcientia percipienda; Memoria perceptorum tenaciſſima. Quicquid in rem tuam medicinalem aut erudita contulerat antiquitas, aut Recentiorum excogitarant ingenia, id omne Tibi in inſtrumentum Artis ceſſit, & ornamentum. Nec libaſti quidem hæc ſolum tanquam alienas opes, ſed ut proprias poſſediſti; & e fœcundo pectore tuo majora, collectis viribus, exierunt. Itaque Univerſi protinus ad Te oculos conjicere, in Te ſpes reponere, ad Te conſiliumque tuum, tanquam ad aliquod ÆSCULAPII adytum, tanquam ad ſalutem ipſam ſanitatemque confugere. Nec modo primas facile tenuiſti in Arte tua, ſed ipſam etiam illuſtraſti pulcherrima Doctrinarum omnium varietate atque concurſu, optimis fere omnibus in ſua cujuſque laude præſtantior. Ecquod fuit unquam ad literas promovendas conſilium initum, cui Tu non Fautor adfueris atque Adjutor? Ecquis uſquam Gentium Eruditus, cui Tu non familiaris? Ecqua bonarum Artium aut inventa aut ornata, cui Tu non Patronus? Ecquis denique Tibi unquam inimicus, ut non literas idem & humanitatem oderit? Et decet, & dulce eſt recordari, quali ſtudio noſtram omnium

nium Tu foveres adolescentiam; qua nos consuetudine dignareris, quibus hortationibus erigeres, præmiis ornares: Amor vicissim & veneratio omnium ita æquo Te passu prosequebantur, ut incertum esset utrum Te magis vereremur Magistrum, an Amicum diligeremus. Quæ vero tua illa Domus! Qualis ibi celebratio quotidiana! Quanta rerum elegantiorum, omne ævum illustrantium, ab omni undique Regione comportatarum, quam lauta, quam exquisita congeries! Quæ Tibi ipsi supellectilis istius tuæ literariæ quam accurata intelligentia! Quam absoluta antiquitatis omnis notitia! O Cænæ istæ tuæ, cum Symposiis Veterum merito conferendæ, &, id quod de PLATONIS conviviis TIMOTHEUM dixisse ferunt, "etiam postero die jucundæ:" Ad quas nemo accessit unquam, quem satietas ulla ceperit; nemo enim accessit, quin abs Te abierit doctior! Jam quantum illud est, quod, tot tantisque implicatus divorseque tractus officiis, nunquam intermiseris literarum studia! Quantum est Te, qui in urbana hac frequentia, & in oculis Civium quotidie vixeris, tot tamen ingenii tui monumenta ex domestica commenta-

tione

tione in publicum emisisse; & cum tantum in agendo operæ posueris, tantum & in scribendo ponere potuisse! Parum autem Tibi fuit tuo profuisse Seculo, nisi in alterum porro prospexisses, & inexplebilem illam tuam bene faciendi, bene merendi voluntatem ad Posteros usque propagasses. Te itaque Nos, Posteri tui, quo amore vel absentem usque prosequimur, quo studio prægressum admiramur, tum præcipue nobis gratulantes, cum iisdem vestigiis ipsi quodammodo insistere videamur, & ad aliquam Tui imitationem effingere nosmet & conformare! Statuetur itaque Effigies Tua in Judiciis, in Præcordiis Gentis hujus tuæ, æterna in basi, collocata; & tum demum de Te silebitur, cum exulabit hinc omnis & Virtutis reverentia, & pii gratique animi affectio, cum denique (quod DEUS omen avertat!) ipsæ literæ in hoc Literarum Domicilio conticescent.

Hi sunt fere, Auditores, ARTIS NOSTRÆ PRINCIPES, quos HARVEIUM ipsum in laudis suæ societatem cooptaturum, quos Oratoris sui præconiis, quæcunque ea fuerint, cohonestatos vobis

in exemplum proponi velle crediderim. Vos vero pergite inſtituto itinere, & in id ſtudium, quod urgetis, nervos omnes intendite. Quas in Deceſſoribus veſtris ſuſpicere ſoletis virtutes, eaſdem propriis ipſi moribus exprimite; & quam Præcurſores ii vobis facem prætulerint, Poſteris deinceps tradite auctam atque illuſtriorem. Habete honorem Literis, quocunque ſe nomine commendent, quocunque illæ lætentur ſolo. Neque enim ii Vos eſtis, qui Doctrinam & Scientiam non, niſi in certa ſede & ſtatione, maturitatem ſuam conſequi poſſe, nec qui Ingenia ſolis Athenienſium muris claudi exiſtimetis. Interea tamen neutiquam obliviſcemini, unde potiſſimum tot vobis orti fuerint WILLISII, LOWERI, SYDENHAMI, RADCLIVII; quo ex fonte HARVEIUS ille profluxerit ad immortalitatem; Eamque honoris prærogativam ACADEMIIS NOSTRIS deferetis, quam pietas vos veſtra admonet, quam ſtudiorum inſtituendorum ratio, diſciplinæ ſeveritas, morum ſanctitas exigunt atque efflagitant. Vos DIVÆ SALUTIS Sacerdotes conſtituti eſtis, atque Æditui; Vobis ſe ſuamque hanc Ædem in tutelam commendat; Veſtram omnium

nium fidem implorat. Curate illam diligenter, & ſervate liberali cuſtodia. Viris Probis, Doctis, atque Eductis libere hæ pateant ſemper fores: Quod ſi famam Artis & veſtram ſalvam uſque velitis præſtare, cavendum certe eſt & providendum ſedulo, ne, qua fraude, illiterati ſordidique irrepant unquam, & in ſalutem Hominum impetus nefarios faciant, ſua ſimul malitia armati, veſtra ſimul auctoritate præſidioque muniti.

Atque equidem cum ſurgentem Seculi gloriam contemplor, & Spes, in quas ſuccreſcimus, animo mecum reputo, nihil non fauſtum & auſpicatum, ut aliis omnibus, ita vobis rebuſque veſtris polliceri atque confirmare auſim. Inter cæteras Artes, quæ Regium ſibi haud fruſtra ſpondent Patrocinium, bonæ certe literæ non evileſcent; nec, cum proſperitati Gentis hujus feliciſſimæ bene conſultum fuerit & proviſum legibus, exemplo, auctoritate, Valetudo, Salus, Vita Civium parum penſi habebitur. Faxit D. O. M. ut rata ſint iſta omnia, quæ tam cupide expectamus, tam certo omine auguramur! Quod faciet certe abunde, & ad ſummam uſque

 votorum,

votorum, ſi JUVENEM ILLUM EXIMIUM, a quo pendemus, quem ſuſpicimus, quem miramur Omnes, qui ſuis omnibus jam nunc in amore eſt & deliciis, tueatur præſens ſoſpitetque, & ad illum Virtutis, ad quem anhelat, apicem, & Conſiliorum, quæ Populo ſuo univerſo ſaluberrima meditatur, maturitatem exitumque incolumem perducat.

Commentarius de JOANNE CAIO, Anatomiæ Conditore apud Noſtrates.

CUM Anatomia nuperis annis, in hac noſtra Civitate, tanta ceperit, hodieque capiat incrementa; idque tum præcipue diligentia & acumine Viri de re medica optime meriti, Gulielmi Hunter M. D., tum etiam aliorum, qui hanc Artem docuerunt, & etiamnum docent, factum eſt, ut Londinum inter florentiſſima Anatomiæ Gymnaſia merito recenſeatur; Cultoribus ejus rem me non injucundam facturum ſpero, ſi particulam Medicinalis Hiſtoriæ, Scriptoribus fere intactam, illuſtrare adgrediar; ſi ex quibus illa initiis in tantum abſolutionis excreverit, diſquiram; & quæ, in Oratione, de Joanne Caio dixerim, argumentis, ipſius auctoritate ut plurimum nitentibus, confirmem.

Caius itaque poſtquam Cantabrigiæ decem circiter annos ſtudiis dederat, & in humanioribus literis, & iſtorum temporum Philoſophia egregios fecerat progreſſus, A. 1538 aut 1539 profectus eſt in Italiam. In ea regione, ubicunque erant aut Bibliothecæ, aut Eruditorum Hominum frequentia, Hoſpitem ſe diligentem ac curioſum præſtitit; Illuſtriſſimi Principis Coſmi Medices favore uſus eſt; & optimis Medicinæ Præceptoribus, quicunque aut Florentiæ, aut Piſæ, aut Patavii floruerunt, ſe erudiendum tradidit.

Medicinæ Doctor renuntiatus eſt Patavii, & in eadem Academia Sophiſticæ etiam Profeſſor conſtitutus cum Realdo Columbo Collega. [1] Compendium aliquod hujus ſuæ Hiſtoriæ in Ephemeridibus extraneis propria ipſius manu annotaviſſe dicitur, in hæc verba: "Giovanne Caio fu nato & educato in Norvico — de' Parenti Roberto Caio & Aloicia Woda nell' anno MDX, Meſe Octobr. 6. — Venne prima a Cantabria 12. Sept. MDXXIX — Creato A. B. MDXXXII — A. M. MDXXXV — Collega in Coll. Gonvill. MDXXXIII. 6. Dec. — Lection. publ. dialect. in Padoa MDXLI. — Doct. in Med. in Padoa MDXLI — Parte da Cantabr. verſo Italia MDXXXIX — Ritorno verſo Inghilterra MDXLIV. Hæc fere conveniunt cum eorum temporum monumentis, quæ Cantabrigiæ jam nunc ſuperſunt. Superſunt autem, inter Archiva Coll. Gonvilli & Caii, Literæ Teſtimoniales (quas quidem Literas peregre eum proficiſcentem obtinuiſſe crediderim) de Gradibus ab illo Cantabrigiæ ſuſceptis, una cum commendatione doctrinæ ejus & morum, Jan. 31. 1538. Et [2] ipſe etiam de ſe ſcribit, ſe, ab anno 1537, ſedulo fuiſſe occupatum Commentariis quibuſdam in opera ſummi amici ſui ac Concivis Gulielmi Framminghami componendis, &, his demum abſolutis, in Italiam migraſſe. Superſunt inſuper, inter eadem Archiva, Literæ Teſtimoniales ab Academia Patavina de Gradu Doctoris in Medicina ab eo ſuſcepti, Maii 13. 1541; quibus

1. Compendium] Vide Bibliothecæ Britannico-Hibernicæ, Auctore Viro admodum Reverendo Thoma Tannero, p. 145.

2. Ipſe de ſe] Vide Joannis Caii Britanni de libris ſuis librum unum, edit. Londini A. 1570, in 12mo.

bus in literis nominatur Caius " In noſtra Univerſitate Græce Profeſſor publicus." In Antonii Riccoboni Commentariis Gymnaſii Patavini (Patavii in quarto edit. A. 1598) memorantur Joannes Gauius Britannus, & Realdus Columbus Cremonenſis Expoſitores Dialecticæ A. 1540. In Tomaſini Gymnaſio Patavino (in quarto 1654 Patavii) Profeſſores Sophiſticæ eodem anno Joannes Gavius Britannus, & Realdus Columbus Cremonenſis; " quorum ille tractatu de libris propriis ingenii fœcunditatem oſtendit, hic raris obſervationibus humani corporis hiſtoriam illuſtravit." Teſtatur etiam ipſe Caius ſe [1] " Ariſtotelicam Diſciplinam prælexiſſe Græce, publico ſalario Illuſtrium Venetorum, concurrente Realdo Columbo Cremonenſe in Scholis Publ. Patavii."

Cum itaque Caius noſter in publico hoc munere obeundo Columbum ſibi Collegam adjunctum haberet, facile eſt judicare eos aliquo inter ſe amicitiæ fœdere conjunctos fuiſſe, quos tanta laborum ſimilitudo colligaverat. Columbus autem hoc ipſo tempore in Anatomia laudem haud vulgarem adeptus eſt, ipſo etiam teſte Veſalio. Ille enim, de Ligamento, quod os Hyoeides cum oſſe Temporum connectit, verba faciens (in prima editione operis ſui L. i. C. 15.) hæc adjicit: " Quod etiam non ſemel animadvertit mihi admodum familiaris Renaldus Columbus, nunc Sophiſtices apud Patavinos Profeſſor, Anatomiæ ſtudioſiſſimus."

1. Ariſtotelicam] Vide Jo. Caii Britanni de Ephemera Britannica Lovan. 1556, in 12mo, p. 181.—Et de Libris ſuis p. 15.

diosissimus." Observatu quidem dignum est, hæc, de Columbo tam honorifice dicta, in secunda libri sui editione omnino omisisse Vesalium; &, in examine suo [1] observationum Fallopii, in aliam prorsus de hoc Viro sententiam devium abiisse. Sed & hæc Vesalii, inimici jam facti, & graviora illa Joannis Baptistæ [2] Carcani opprobria facile refellenda sunt tum ex iis supra allegatis, tum e [3] Nicolai Comneni Papadopoli Historia Gymnasii Patavini, qui hæc testatur: " Matthæus Realdus Columbus Cremonensis bello Cameracensi abductus a Patria bonas artes, & philosophiam perdidicit Mediolani.

Vesalium quod attinet, Ejus quidem fama & magna in Re Anatomica peritia & diligentia extra omnem dubitationis aleam longe positæ sunt: Atque eo [4] familiarissime usum fuisse Caium abunde liquet, quippe qui cum illo studia sua anatomica contulerit, & in eadem communique domo Patavii ad octo menses victitarit, quo tempore Libros ille suos de fabrica humani corporis scripsit & depinxit.

In hoc studiorum suorum decursu tum omnia Galeni scripta mirum ille in modum adamavit, tum præcipue opera

1. Observationum] Ibi adfirmare nullus dubitat Columbum citra literas, & cujusquam Commentarios, Anatomiam apud ipsum didicisse. Vide Jac. Douglas Bibliographiæ Anatomicæ Specim. L. Bat. 1734, 8vo. p. 114.

2. Carcani] Asserit enim ille Columbum, si quid boni & veri dixerit, id omne a Vesalio fuisse suffuratum; Eum primo Pharmacopolium exercuisse, Literarum & Græcarum & Latinarum expertem, & Librum ejus, quem Auctor vernacula lingua compilaverat, ab aliquo Pedagogo fuisse translatum. Vide Jo. Bap. Carcani Lib. Anat. in 12mo, Ticini 1574 edit. L. 2. p. 15.

3. N. Comneni Papadopoli] 2 Vol. Fol. Ven. 1726, Vol. i. p. 318.

4. familiarissime] Vide Jo. Caii Annotat. in libros aliquot Galeni, edit Basil. in quarto, 1544, p. 286. Vide etiam de lib. suis p. 6.

opera ejus anatomica diligenti manu verſavit. Itaque Commentaria ſua in Galenum ſcribenti, ea, quæ ipſe ex autopſia, quod aiunt, didicerat, admodum utilia fuerunt; adeo ut nonnulla, ipſius etiam Veſalii, præcipue de conſtructione [1.] Ginglymi, in melius poſſet refingere. " Admonuimus, [2.] inquit, Lectorem quorundam Galeni locorum, quos Veſalius corruperat. Addidimus & veram effigiem Ginglymi ad Galeni ſenſum, quem Veſalius ante expreſſit, in prima editione libri ſui p. 14., longe aliena & plane diſſimili." Et Veſalium quidem ipſum cum Lectore pariter admonitum eſſe crediderim, cum in ſecunda ejus editione alia ſit prorſus Ginglymi deſcriptio, alia omnino figura, & ad mentem ipſam Caii delineata. Præcipuus autem huic noſtro ſtudii ſui anatomici fructus fuit, & quo maxime lætatus eſt, quod exinde Galeno ſuo haud raro patrocinari potuerit, quibuſdam in illo obſcuris lucem dare, & quæ ſecum [3.] pugnare viſa ſunt in concordiam & convenientiam vindicare. [4.] Galenum enim, ut ipſe profitetur, ita ambabus ulnis amplexus eſt, & propemodum adoravit, " Virum, uti ait, quantum nec Orbis a morte ejus habuit, nec in Medicina in futurum habiturus eſt," ut, licet Veſalium vehementer interdum laudaret, de eo ipſo tamen (ſi rite capio quæ habet de libris ſuis p. 10. &c.) non ſine indignatione quadam atque faſtidio ſcripſerit, quod

de

1. Ginglymi] Vide Annotat. p. 287.
2. Inquit] De lib. ſuis p. 11.
3. pugnare] Ut in Annotat. p. 326, ubi de Corde in medio thorace poſito loquens, adjicit " Id quod ipſi non ſemel menſi ſumus."
4. Galenum] De Lib. ſuis p. 10.

de numero musculorum abdominalium a Galeno dissenserit. Anatomia porro illi usque eo in deliciis fuit, & tam acre ejus excolendæ & in publicos usus divulgandæ studium, ut quasdam corporis partes penicillo describendas ipse curaturus esset, nisi id laudis præoccupassent alii. Hoc scriptum reliquit in Annot. p. 287, ubi de Tendinibus agens, qui digitis flectendis inserviunt, hæc habet: "Rem, ut Homini liberali cognitu dignam, & ad miraculum usque suspiciendam, penicillo describendam curassem, nisi quod jam Andreæ Vesalii Bruxellensis, & Joannis Baptistæ Canani Ferrariensis, Doctorum certe & experientum Anatomicorum, de hoc argumento libri jam extent; in quibus ita graphice depicta hæc aliaque pulcherrime exhibent, ut nihil amplius desiderari possit. Haud dissimili consilio rerum figuras etiam aliis in locis omisimus."

Atque hæc quidem huc usque deducenda ea mente existimavi, ut constaret omnia omnino Caio adfuisse adjumenta, unde, in Patriam redux, Anatomiam, tum temporis jacentem atque incultam, humo posset tollere, & Medicinam Anglicam novo lumine illustrare. Redibat ille, si ipsi fides sit, A. 1544. "Castigatis enim, inquit, novem illis, qui supersunt, Galeni libris anatomicis, paratisque in eos Commentariis, in Angliam revertens, obiter excudendos curavi Basileæ apud Hiero. Frob. & Nicol. Episcop. anno Domini [1] 1544." Eorum itaque egregie sciens, quæ Græci literarum monumentis mandarant, ab optimis Magistris institutus, & in cadaveribus secandis diu ipse multumque exercitatus,

1. 1544.] De lib. suis p. 7.

tatus, forsitan etiam cum Vesalio ipso in hoc laudis stadio certandi cupidus, Londinum haud citius fere reversus est, quam Artis suæ documenta illustria edidit, & Prælectionibus Anatomicis coram Chirurgis operam strenuam & diligentem impendit. Tanta quidem de eo fama percrebuerat, ut, vel ipso [1] Rege hortante atque auspicante, id muneris susceperit. Neque Regiam sane expectationem, nec aliorum, de se conceptam, ulla ex parte fefellit: Cujus rei uberrimum testem adhibeo Librum, cui titulus, *Dialogues between two Men, one called Sorenes, and the other Chirurgi, by William Bulleine, M. D. London*, 1579, *in Folio, p.* 4. " *Whereas through the learned lectures, and the secrete Anothomies, by and through the learned Doctor M. John Kaius, reveiling unto this Fraternity, (viz. the Company of Barbers and Chirurgeons in London) the hidden jewels and precious treasures of Cl. Galenus, shewing himself to be a* 2 *Linacer, whose steps he followeth*—." Quod vero præcipue ejus Viri laudibus est apponendum, in hoc utili admodum labore exequendo per viginti fere annos indefessus perstitit, nec operæ eum suæ pœnituit, postquam ad summum medicinalis famæ apicem pervenisset; cum jam & in Aula [2] Regia, & in Collegio, Medicorum

1. Rege]—Thomæ Maroni correximus; quod hic Anatomes studiosus, & Naturæ admirator perpetuus, ad annos pœne viginti semper interfuit nostris dissectionibus anatomicis, quas Londini obivimus voto Illustriss. Principis Henrici Angliæ Regis ejus nominis octavi: Nam apud Medicos per ea tempora nullæ erant. De lib. suis p. 18.

2. Constat eum diu docuisse Anatomiam, postquam Edvardi Sexti Medicus Ordinarius fuerat; postquam Collegii Medicorum præses fuerat; & postquam largas opes accumulasset: Nam Collegium suum fundavit A. 1557; & veri simile est Eum munus suum & præsidendi apud Medicos, & prælegendi apud Chirurgos eodem fere tempore dimisisse, scilicet A. 1565, cum Collegii sui ædificationem inchoabat.

rum facile Princeps eſſet; & Rem ſuam familiarem amplis divitiis adauxiſſet.

Et hæ quidem Prælectiones, ſapienti conſilio inſtitutæ, Chirurgos Londinenſes ex fœdiſſima ſuperſtitione, & fere omnium rerum ignorantia, ad Artem ſubtilius colendam excitarunt. Hiſce Prælectionibus acceptos referimus primos illos Scriptores Anglicos, & quidem ſolos, qui, ante Harveium, Rem Anatomicam tractarunt, ſcilicet Vicary, Hall, & Baniſter. In his etiam celeberrimi ii ſuorum temporum Viri, Hall, Gale, Bulleine, Clowes, & Baniſter fundamenta ſua diſciplinæ Chirurgicæ poſuerunt. Hoc munus docendi Anatomiam apud Chirurgos conſtitutum fuit brevi temporis ſpatio poſtquam ii in Societatem coiviſſent. Coiverunt autem Chirurgi in [1] Societatem A. 1540; & A. 32. Henrici Octavi, Iis, Regis & Senatus auctoritate, quatuor Nocentium cadavera ſingulis annis conceſſa ſunt. Conceſſa quidem eſſe fateor; ſed, quia vel locus ad ſecandum idoneus, vel qui ſecarent idonei deeſſent, putredinem, opinor, ſuam integra conſecuta ſunt. Nullam certe ante Caium rem anatomicam exercentium mentionem invenio. Hanc autem materiei aptæ copiam, Chirurgis lege conceſſam, in cauſa fuiſſe, cur apud Chirurgos potius, quam Medicos prælegerit Caius, veri ſimillimum videtur.

Neque vero eſt, quod quis dubitet, alium quam Caium fuiſſe, qui, in Collegio Medicorum Londinenſi Prælectio-
nes

1. Societatem] Vide Merrett's Collection of Acts of Parliament, Charters &c. relating to the Colledge of Phyſicians, in quarto, 1660, p. 18.

nes Anatomicæ ut inſtituerentur, curaverit. Hoc quidem non ſolum ex eo ſuſpicari licet, quod ille Anatomiam plurimum amaverit, & ſibi habuerit perſuaſum, Artem illam Medicis fore adprime [1] utilem; ſed etiam ex eo conjecturam hanc haud dubitanter licet facere, quod & Præſes Collegii Medicorum, & Medicus Reginæ fuerit eo ipſo anno (ſcilicet 1564) cum quatuor Nocentium cadavera quotannis publice ſecare Collegio conceſſum fuerit. Annon etiam ſuſpicari fas eſt, ſequentia, quæ in Reginæ [2] Literis Patentibus invenio, Caii fuiſſe ipſius dictata? "Quod quidem pium inſtitutum Dni Patris nri (ſcilicet Collegium Medicorum) quandoquidem in Reipublice commoditatem ceſſit manifeſtam, & in majorem indies ceſſurum veriſimile ſit, ſi Nos, quod rem medicam profitentibus maxime neceſſarium eſt, conceſſerimus predictis &c. in perpetuum quotannis quædam humana corpora ad anatomizandum ut informamur—."

Hoc Caii exemplo factum eſt, ut, per plurimos annos, Prælectiones Anatomicæ a Medico aliquo, ad id munus conſtituto, apud Chirurgos haberentur. Laudabilis ſane conſuetudo, & quæ Medicinæ, tam quæ medicamentis, quam quæ manu curat, uberrimos fructus attulit! Nunquam autem intermiſſa fuit illa conſuetudo, uſque ad id temporis, cum Chirurgi ſe a Barbi-tonſoribus ſeparaverint.

In

1. Utilem] Vide De lib. ſuis p. 8, & Dedicationem Henrico Octavo libris aliquot Galeni præmiſſam.

2. Literis] Vide Queen Elizabeth's Charter for Anatomies in Merrett's Collection, p. 34.

In Annalibus Collegii Medicorum nullam video Prælectionum fieri mentionem ante A. 1569. Tum vero tali modo de iis ſcriptum eſt, qui mihi ſatis fidem facere videatur, eas ordine tum aliquantiſper proceſſiſſe. Scriptum eſt enim, ad diem 13^{m}. Jan. 1569, "Eodem die placuit Collegio D. Lopus admoneatur, ut proxime ordine humanum corpus ſecet publice, ita poſtulantibus ſecandi vicibus. Quod ſi recuſaſſet, præſenti pecunia numeraret lib. iv."

Ex hoc tempore Anatomia in Collegio Medicorum ſedulo agitata eſt; Prælector ſingulis annis conſtitutus; & ſi quis hoc ſibi demandatum munus detrectaret, mulcta irrogabatur. Quinetiam latæ fuerunt leges, per quas Sociis interdictum eſt, ne a prælectionibus abeſſent. Ex hoc inſtituto tum Medicina plurimum adjumenti cepit, tum etiam plurimum gloriæ Britannia. Etenim, quod inſtar omnium eſt, Harveius (ut ipſe teſtatur) in [1] "Prælectionibus ſuis Anatomicis, novam ſuam de motu & uſu Cordis, & circuitu Sanguinis ſententiam aperuit, poſtea multis ocularibus demonſtrationibus, rationibuſque & argumentis illuſtratam."

Ex præmiſſis igitur, uti opinor, haud dubie conſtat Joannem Caium, tum apud Chirurgos, tum etiam Medicos Anglos

1. Prælectionibus] Vide Dedicationem Præſidi & Sociis Collegii, præmiſſam Exercitationibus Anatomicis de motu Cordis & Sanguinis in Animalibus, Gulielmi Harvei Angli, Medici Regii & Profeſſoris Anatomiæ in Coll. Med. Lond. Francof. 1628, in 4to.

Anglos Anatomiæ fuiſſe Conditorem. Supereſt etiam, in ipſo Caii Collegio apud Cantabrigienſes, tabula quædam picta, Ejus imaginem referens, unde quæ diximus ulterius confirmari poſſunt. Huic tabulæ, inter alia, ab Eo præclare facta, hæc Laus tanquam præcellens atque Ei palmaria, inſcripta eſt.

Ann. Ætat. 53.

QVI LVCĒ DEDIT ET SOLATIA MAGNA CHIRURGIS
VT SCIRENT PARTES ANOTOMIA TVAS.

A. D. 1563.

F I N I S.

